

NAKOTIES PASAULIS

Sielos draugē

„Vampyrēs dienorašcio“ autorē

L.J. SMITH

Alma littera

1

SKYRIUS

Vilkolakiai įsiveržė, Hanai Snou sėdint psichologo kabinete. Ji čia lankėsi dėl akivaizdžių priežasčių.

– Man atrodo, kraustausi iš proto, – vos atsisėdusi tyliai pasakė ji.

– Kas gi jus verčia taip manyti? – Psichologo balsas skambėjo nešališkai, raminamai.

Hana nurijo seiles.

Gerai, pamanė ji. Nesiblaškyk. Nepasakok apie paranojišką jauseną, kad tave seka, ir superparanojišką jauseną, kad kažkas bando tave nužudyti, nekreipk dėmesio į sapnus, nuo kurių pabundi klykdama. Eik tiesiai prie *pačių keisčiausių* dalykų.

– Aš rašau raštelius, – ramiai tarė ji.

– Raštelius. – Psichologas linktelėjo, pieštuku pabaksnojo sau per lūpas. Tylai užtrukus, paklausė:

– Hm, ir tai tau kelia nerimą?

– Taip, – skubiai atsakė ji. – Lig šiol viskas buvo tiesiog nuostabu. Turiu omeny, viską laikiau savo rankose. Esu Saka-

jevos gimnazijos abiturientė. Turiu gerų draugų; gerai mokausi. Kitiems metams netgi gavau Jutos valstijos stipendiją. O dabar viskas krinka... ir aš pati kalta. Nes kraustausi iš proto.

– Nes rašai raštelius? – suglumo psichologas. – Hm, nuodingu rašikliu? Maniakiškai užsirašinėji darbus?

– Rašau štai tokius raštelius.

Hana pasilenkė ir numetė jam ant stalo saują suglamžytų popieriaus skiautelių. Paskui, psichologui skaitant, susigėdusi nusigrėžė.

Jis atrodo esąs šaunus vaikas – ir, kaip psichologas, stebėtinai jaunas, pamanė ji. Vardu Polas Vinfildas. „Vadink mane Polu“, – pasiūlė jis. Rusvaplaukis, skvarbių mėlynų akių. Rodos, jam nestinga nei humoro jausmo, nei kantrybės.

Ir aš jam patinku, suprato Hana. Matė, kaip sužibo jo akys, kai atidarė laukujes duris ir išvydo ją, stovinčią liepsnojančio Montanos saulėlydžio fone.

Paskui, įžengusi į vidų, kai jau buvo matyti jos veidas, pastebėjo, kaip jo susižavėjimas virto visišku abejingumu ir išgąstin-gu nešališkumu.

Nesvarbu. Žmonės paprastai į Haną pažvelgdavo du kartus. Pirmą kartą į ilgus tiesius plaukus ir giedras pilkas akis... Antrą kartą į apgamą.

Jis ėjo įstrižai per kairį skruostą, buvo šviesios braškių spalvos, lyg kas būtų padažęs pirštą į raudonus dažus ir švelniai brūkštelėjęs Hanai per veidą. Neišnaikinamas – gydytojai du kartus šalino jį lazeriu, bet jis ir vėl atsirasdavo.

Ji buvo jau pripratusi prie žvilgsnių.

Staiga Polas atsikrenkštė, ir Hana krūptelėjo. Atsigrėžė į jį.

– „Mirsi nesulaukusi septyniolikos“, – balsiai perskaitė jis, sklaidydamas popieriaus skiautes. – „Atmink Tris Upes; NEIŠ-MESK šio raštelio.“ „Ciklą *galima* nutraukti.“ „Jau greit gegužė – žinai, kas tada atsitiks.“ – Jis paėmė paskutinį raštelį. – O čia tik parašyta: „Jis ateina.“

Polas išlygino lapelius ir pažvelgė į ją.

– Ką tai reiškia?

– Nežinau.

– Nežinai?

– Aš jų nerašiau, – pro dantis iškošė Hana.

Polas sumirksėjo ir greitai pabilсноjo rašikliu.

– Bet sakei, kad *rašei*...

– Čia mano raštas. Sutinku, – atsakė Hana. Dabar, jai jau prabilus, žodžiai liejosi nesulaikoma srove. – Ir aš juos randu ten, kur niekas kitas negalėtų padėti... Kojinių stalčiuje, pagalvės užvalkale. Šįryt pabudusi pastarąjį raštelį radau saujoje. Bet aš *vis tiek jų nerašiau*.

Polas pergalingai sumosikavo rašikliu.

– Suprantu. Tu *neprisimeni* juos rašiusi.

– Neprisimenu, nes aš to *nedariau*. Nieku gyvu nieko panašaus nerašyčiau. Visa tai nesąmonės.

– Ką gi. – Bakst, bakst. – Dar nežinia. „Jau greit gegužė“ – kas atsitiks gegužę?

– Gegužės pirmąją mano gimtadienis.

– Tai maždaug po savaitės? Po savaitės ir vienos dienos. Ir tada tau sueis...

Hana iškvėpė.

– Septyniolika.

Ji matė, kaip psichologas paima vieną skiautę – nė nereikėjo klausti, kurią.

Mirsi nesulaukusi septyniolikos, pamanė ji.

– Jauna baigi mokyklą, – tarė Polas.

– Taip. Mama vaikystėje mane mokė namie, ir aš ėmiau lankyti ne parengiamąją, o iškart pirmą klasę.

Polas linktelėjo, ir ji spėjo, kad jam dingtelėjo: „moksliukė“.

– Ar kada nors, – jis supratingai patylėjo, – tau buvo kilę minčių apie savižudybę?

– *Ne*. Niekada. Nieko panašaus nedaryčiau.

– Hmm... – Polas raukėsi, stebeilydamas į raštelius.

Stojus ilgai tylai, Hana ėmė dairytis po kambarį. Nors šis ir priklausė gyvenamajam namui, buvo įrengtas kaip psichologo kabinetas. Čia, vidurio Montanoje, kur sodybą nuo sodybos skyrė keli kilometrai, negausūs miesteliai taip pat buvo gerokai nutolę vienas nuo kito. Kaip ir psichologai, – todėl Hana čia ir atsidūrė. Iš jų vienintelis jai pasiekiamas buvo Polas Vinfildas.

Ant sienų kabėjo diplomai, knygų lentynoje stovėjo knygos ir ne itin asmeniškai niekniekiai: medinis išdrožinėtas dramblys, pusgyvis augalas, nuotrauka sidabrinuose rėmeliuose. Kambaryje buvo netgi kušėtė. Negi man reikės ant jos gultis, ėmė spėlioti Hana. *Nemanau*.

Sučėžėjo popierius – tai Polas pastūmė raštelius į šoną. Tada švelniai paklausė:

– Ar tau atrodo, kad kas nors kitas bando tave nuskriausti? Hana užsimerkė.

Žinoma, jai atrodo, kad kažkas bando ją nuskriausti. Juk tai jos paranojos dalis, tiesa? Įrodymas, kad ji pamišusi.

– Kartais dingojasi, kad kažkas mane seka, – galiausiai beveik pašnibždomis atsakė ji.

– Kas?

– Nežinau. – Tada ji atsimerkė ir bejausmiu balsu paaiškino: – Manęs tyko kažkas keista, antgamtiška. Be to, sapnuoju apokalipsę.

Polas sumirksėjo.

– A-apo...

– Pasaulio pabaigą. Bent jau man taip atrodo. Turi įvykti didžiulis mūšis: neapsakomai siaubinga *paskutinė* kova. Tarp... – Ji pastebėjo, kaip jis į ją žiūri. Nususukusi nuolankiai užbaigė: – Gėrio, – iškėlė ranką, – ir blogio, – iškėlė kitą. Paskui nuleido jas abi ir susidėjo ant kelių. – Tai aš išprotėjusi, tiesa?

– Ne, ne, ne. – Jis pasukiojo rašiklį, tada pliaukštelėjo sau per kišenę. – Gal kartais turi cigaretę?

Hana nepatikliai dirstelėjo į psichologą, ir šis susigūžė.

– Ne, žinoma, neturi. Ką čia šneku. Tai netikęs įprotis. Praeitą savaitę mečiau.

Hana prasižiojo, vėl užsičiaupė, tada lėtai ištarė:

– Klausykit, daktare, norėjau pasakyti, Polai. Aš čia todėl, kad nenoriu išprotėti. Tik noriu vėl būti *savimi*. Noriu užbaigti mokyklą kartu su savo klase. Vasarą noriu jodinėti su savo drauge Čese. O kitąmet ketinu stoti į Jutos valstybinį, studijuoti dinozaurus ir galbūt kada nors pati aptikti ančiasnapių lizdavietę. Noriu susigražinti savo *gyvenimą*. Bet, jei negalit man padėti...

Ji nutilo ir sunkiai nurijo seiles. Beveik niekada neverkdavo, nebent visiškai nebegalėdama susivaldyti. Bet dabar Hana prarado savitvardą. Juto, kaip iš akių trykšta šiluma, rieda skruos-

tais ir kutena smakrą. Susidrovėjusi nusišluostė ašaras, Polui dairantis nosinės. Šniurkštelėjo.

– Užjaučiu, – pasakė jis. Surado nosinių dėžutę, bet palikęs jas priėjo ir atsistojo prie Hanos. Dabar jo mėlynos akys atrodė ne kaip analitiko, o kaip berniuko, jis nedrąsiai spustelėjo jai ranką. – Užjaučiu, Hana. Tai siaubinga. Bet aš neabejoju, kad *galėsiu* tau padėti. Mes prisikapstysime ligi dugno. Pamatysi, vasarą būsi įstojusi į Jutos valstybinį ir jodinėsi ančiasnapiais, kaip visada. – Jis šyptelėjo norėdamas parodyti, kad pajuokavo. – Viskas bus užmiršta.

– Tikrai taip manot?

Jis linktelėjo. Paskui, regis, susigaudė stovįs ir laikas pacientę už rankos – taip buvo ne itin profesionalu. Skubiai ją paleido.

– Turbūt jau atspėjai; esi, galima sakyti, pirmoji mano pacientė. Žinoma, aš mokiausi, savo kurse buvau tarp dešimties geriausiųjų. Taigi. – Jis papplekšojo sau per kišenę, išsitraukė rašiklį ir įsikišo į burną. Atsisėdo. – Pradėkim nuo tada, kai susapnavai pirmą tokį sapną. Kada...

Jis nutilo, kažkur namuose nuaidėjus skambučiui. Skambino į duris.

Polas susijaudino.

– Kas čia galėtų... – Dirstelėjo į laikrodį knygų lentynoje ir papurtė galvą. – Atleisk, aš tuojau. Įsitaisyk patogiai, kol grįšiu.

– Neatidarykit durų, – tarė Hana.

Nenumanė, kodėl taip pasakė. Tik žinojo, kad, suskambėjus skambučiui, jos kūnu perbėgo virpuly, širdis ėmė daužytis, rankos ir kojos dilgsėti.

Jis apstulbęs žvilgtelėjo į ją, tada švelniai, raminausiai šyptelėjo.

– Hana, nemanau, kad už durų laukia apokalipsė. Kai grįšiu, aptarsim tavo nuogąstavimus.

Išeidamas palytėjo jai petį.

Hana sėdėjo ir klausėsi. Be abejo, jis teisus. Skambutis tikrai niekuo nepavojingas. Tai ji pamišusi.

Atsirėmė į minkštą kėdės atlošą ir mėgindama atsipalaiduoti dar kartą apsidairė.

Viskas mano galvoje. Psichologas man padės...

Tą akimirką langas priešais ją su trenksmu išdužo.

2

SKYRIUS

Hana iškart pašoko ant kojų. Aplinkos suvokė vien nuotrupas, suprato tik kai ką. Paprasčiausiai negalėjo visko protu aprėpti. Buvo pernelyg keista.

Pirmiausia į galvą šovė mintis, kad tai buvo bomba – toks garsus atrodė trenksmas. Paskui suvokė, kad pro langą kažkas įlindo, lėkte įlėkė su stiklu. Ir tas kažkas dabar yra su ja kambaryje, tupi tarp stiklo šukių.

Net ir dabar ji neatpažino padaro. Visa atrodė pernelyg neįmanoma, protas negalėjo iškart suvokti pavidalo – pažiūrėti labai didelio, rodos, juodo. Kūnas atrodė kaip šuns, tik aukštesnis, ilgesnėmis kojomis. Geltonomis akimis.

Ir tada, tarsi įsidėjusi reikiamus lęšius, ji aiškiai jį išvydo – vilką. Su ja kambaryje stovėjo didžiulis juodas *vilkas*.

Tai buvo nuostabus gyvūnas, ilgakojis, raumeningas, juodmedžio spalvos kailiu su balta juosta lyg žaibo kirčiu ant kaklo. Žvėris įdėmiai žiūrėjo į ją beveik žmogišku žvilgsniu.

Pabėgęs iš Jeloustouno, apdujusi pamanė Hana. Juk gamtininkai parke apgyvendino vilkus, tiesa? Jis negali būti laukinis; Rajano Hardeno prosenelis metų metus girdavosi dar paauglystėje sumedžiojęs paskutinį vilką Amadoros apygardoje.

Šiaip ar taip, tarė ji sau, vilkai žmonių nepuola. Niekada. Vienišas vilkas nieku gyvu nepuls aukštaūgės paauglės.

Bet kol galvoje sukosi tokios mintys, kažkas giliai viduje vertė ją veikti.

Ji lėtai traukėsi atbula, nenuleisdama akių nuo vilko, kol nugarą atsirėmė į knygų lentyną.

Ten kai kas yra, turi tai paimti, kuždėjo balsas galvoje. Tai nebuvo kito žmogaus balsas, bet tarsi ir ne jos pačios mintys. Balsas, panašus į tamsų, šaltą vėją, atrodė protingas ir gana niūrus. *Tai, ką anksčiau matei lentynoje.*

Vilkas neįtikimai grakščiai liuoktelėjo pustrečio metro.

Nebuvo laiko išsigąsti. Hana tik išvydo artėjant gauruotą juodą lanką ir buvo nutrenkta į knygų lentyną. Kurį laiką tvyrojo sumaištis. Aplink ją krito knygos ir niekniekiai. Ji mėgino atgauti pusiausvyrą, nustumti gauruoto kūno svorį. Vilkas pasitraukė, paskui vėl šoko, ir Hana stryktelėjo į šoną.

Keisčiausia, kad ji kone išvengė vilko puolimo, nors žvėris, regis, norėjo parblokti ją ant žemės. Jos kūnas judėjo tarsi valdomas instinktų, tarsi žinodamas, ką daryti.

Bet aš *nežinau*. Aš niekada nesikoviau... Ir jau tikrai niekad anksčiau nesu žaidusi puskvadračio su vilku...

Taip bemąstant Hanos judesiai sulėtėjo. Ji nebesijautė tokia tvirta, reakcija sulėtėjo. Ji sutriko.

Vilkas, rodos, tai suprato. Parvirtusios lempos šviesoje jo akys sužibo šurpiai geltonai. Tai buvo labai keistos akys, tokios įdėmios ir tokios laukinės, kokių ji dar nebuvo mačiusi. Hana pastebėjo vilką sulenkiant kojas.

Judinkis – *greičiau*, suriko paslaptingas naujosios jos smegenų dalies balsas.

Hana sujudėjo. Vilkas neįtikima jėga trenkėsi į knygų lentyną, ši nugriuvo. Hana laiku atšoko, antraip būtų buvusi sutrėkšta – bet lentyna siaubingai dundėdama nuvirto priešais duris.

Papuolei į spąstus, protingai pareiškė tamsus, šaltas balsas Hanos galvoje. *Nebeišeisi, nebent pro langą.*

– Hana! Hana! – Tai buvo Polo balsas už durų. Durys prasi-vėrė – net dešimt centimetrų – ir atsitrenkė į nuvirtusią lentyną. – Dieve, kas ten vyksta? Hana! Hana! – Jis atrodė persigan-dęs, be jokios naudos daužė duris į kliūtį.

Negalvok apie jį, griežtai paliepė naujoji Hanos smegenų dalis, bet Hana nepaklausė. Polas atrodė toks apimtas nevilties. Prasižiojo norėdama jam sušukti, dėmesys nukrypo.

O vilkas šoko.

Šįkart Hana judėjo negana greitai. Į ją trenkėsi siaubingas svoris, ir ji ėmė kristi, skristi. Dribtelėjo kietai, galva trenkėsi į grindlentes.

Suskaudo.

Tebeskaudant viskas aplink ėmė pilkėti. Akyse sumirguliavo, iš skausmo ėmė svaigti galva, šmėkštelėjo keista mintis.

Pražuvau. Galas. O Izide, gyvybės deive, vesk mane į kitą pasaulį.

– Hana! Hana! Kas ten dedasi? – neaiškiai skambėjo paklaidęs Polo balsas.

Hanai prašviesėjo akyse, keistos mintys išsisklaidė. Ji ne-sklendė tviskančioje tuštumoje, nebuvo mirusi. Gulėjo ant grin-dų, į kryžmenį jai rėmėsi aštrus knygos kampas, ant krūtinės tupėjo vilkas.

Net apimta siaubo ji pajuto keistą, baugų susižavėjimą. Dar niekada iš taip arti nebuvo mačiusi laukinio gyvūno. Ant jo snu-kio ir kaklo piestu stovėjo viršutiniai šeriai baltais galais; ant raudono iškarusio liežuvio blizgėjo seilės. Užudė jo kvapą – drėgną ir karštą, truputį panašų į šuns, bet labiau laukinį.

Ir dar suvokė negalinti pajudėti. Vilkas buvo tokio pat ilgio kaip ji, o svėrė daugiau. Jo prislėgta ji jautėsi visiška bejėgė. Te-galėjo gulėti drebėdama, pažiūrėti dailiam snukiui vis artėjant jai prie veido.

Ant nosies ir skruosto pajutusi šaltą drėgmę, Hana nesąmo-ningai užsimerkė. Tai nebuvo švelnus baksnojimas. Vilkas snu-kiu tarsi ranka mėgino nubraukti prilipusių plaukų sruogas jai nuo veido.

O Dieve, padaryk, kad jis liautųsi, mintyse maldavo Hana. Bet ji vienintelė galėjo jį sustabdyti – tik neišmanė, kaip.

Dabar šalta nosis brūkstelėjo per skruostą. Vilkas garsiai šnopavo jai į ausį. Regis, tuo pat metu ją uostė, ragavo ir apžiū-rinėjo.

Ne. Jis jos neapžiūrinėjo. Žvelgė tik į apgamą.

Tai buvo dar viena tų keistų, neįtikimų minčių, ji išoko į gal-vą kaip paskutinė dėlionės detalė. Kad ir kaip atrodė nelogiška, Hana neabejojo, jog tai tiesa. Joje vėl prabilo šalto vėjo balsas.

Ištiesk ranką, tyliai ir dalykiškai sušnabzdėjo jis. Apsigrai-byk. Netoliese turi būti ginklas. Tu jį matei knygų lentynoje.
Susirask.

Vilkas liovėsi tyrinėjęs, regis, liko patenkintas. Jis pakėlė galvą... ir nusijuokė.

Iš tikrųjų nusijuokė. Tai buvo baisiausia, kraupiausia, ką Hanai teko matyti. Didžiuliai nasrai šniokštuodami prasižiojo, subolavo dantys, geltonos akys sublizgo iš begalinio, žvėriško pergalės džiaugsmo.

Greičiau, greičiau!

Hanos akys buvo bejėgiškai įsmeigtos į aštirus baltus dantis už dvidešimties centimetrų nuo jos veido, bet ranka šliaužė, čiuopė glotnias pušines grindlentes. Pirštai slydo per knygas, plunksninius paparčio lapus, paskui per kažkokį stačiakampį, šaltą stiklu padengtą daiktą.

Vilkas, regis, to nepastebėjo. Jo nasrai vis labiau šiepėsi. Jis nebesijuokė. Hana matė trumpus priekinius dantis ir ilgas lenktas iltis. Matė susiraukšlėjant jo kaktą. Ir juste pajuto, kaip vilko kūnas suvirpėjo nuo žemo, pikto urzgesio.

Šis garsas buvo ištis nuožmus.

Šaltas vėjo balsas visiškai užvaldė Hanos mintis. Jis jai pasakojo, kas nutiks toliau. Vilkas suleis dantis jai į gerklę, tada papurtys ir perplėš raumenis. Kraujas trykš čiurkšle. Pripildys perdrėkstą jos trachėją, plaučius ir burną. Ji mirs žiopčiodama, dusdama, galbūt prigers dar prieš nukraujuodama.

Nebent... jos rankoje buvo sidabras. Sidabrinis paveikslo rėmas.

Nužudyk jį, sušnabždėjo šaltasis balsas. Turi tam tinkamą ginklą. Smok kamu į akį ir nudėk, suvaryk sidabrą jam į smegenis.

Senasis, įprastinis Hanos protas nė nemėgino aiškintis, kodėl paveikslo rėmeliai turėtų būti tinkamas ginklas. Bet ir neprieštaravo. O tada galvoje suskambo dar vienas silpnas ir to-

limas balsas. Šis, kaip ir šaltasis vėjo balsas, nebuvo jos, bet ir niekieno kito, jis skambėjo kaip krištolas ir tarsi tviskėjo brangakmenių spalvomis.

Tu ne žudikė. Tu nežudai. Niekada nesi nieko nužudžiusi, kad ir kas tau nutiktų. *Tu nežudysi.*

Aš nežudysiu, mintyse vangiai pritarė Hana.

Tai pati *žūsi*, šiurkščiai įsiterpė šalto vėjo balsas, kur kas garsnis už krikščionių balsą. Nes šis gyvūnas nesustos, kol vienas jų nežūsite. Nėra kito būdo susidoroti su tokiais padarais.

Ir tada kai kas įvyko. Vilkas prasižiojo ir greitai kaip žaibas judesiu kirto jai į kaklą.

Hana nemąstė. Pakėlė paveikslo rėmelius... ir smogė jam į smilkinį.

Ne į akį. Į ausį.

Pajuto atatrąką – kietas metalas susidūrė su jautria oda. Vilkas suinkštė ir nusvirduliuavo į šoną, kratydamas galvą ir letena dauždamas snukį. Jo svoris akimirksnį nebeslėgė Hanos, o jai akimirksnio ir tereikėjo.

Jos kūnas judėjo nevaldomas proto, išsiritė iš po vilko, apsi-vertė ir pašoko ant kojų.

Rėmelių ji nebepaleido iš rankų.

Nagi, apsidairyk. Knygų lentyna – ne, jos nepajudinsi. Langas! Bėk prie lango.

Bet vilkas liovėsi purtęs galvą. Hanai lekiant per kambarį, atsigrėžė ir ją pamatė. Vienu grakščiu šuoliu atsidūrė tarp jos ir lango. Stovėjo žiūrėdamas į ją, visas pasišiaušęs. Dantys buvo prašiepti, ausys stačios, akys spindėjo gryna neapykanta ir grėsme.

Jis ruošiasi šokti, suprato Hana.

Aš ne žudikė. Negaliu žudyti.

Neturi kitos išeities...

Vilkas šoko.

Bet taip ir nepasiekė jos. kažkas kitas įskriejo pro langą ir nubloškė jį į šalį.

Šįkart Hanos akys ir smegenys iškart atpažino būtybę. Dar vienas vilkas. Dieve mano, kas čia vyksta?

Šis gyvūnas buvo pilkai rudas, mažesnis už juodąjį ir ne toks įspūdingas. Kojos atrodė itin grakščios, su išsišovusiomis kraujagyslėmis ir sausgyslėmis, kaip lenktynių žirgo.

Čia vilkė, kažkas įtikimai pareiškė tolimoje Hanos smegenų kertelėje.

Abu vilkai vėl atgavo pusiausvyrą. Pasišiaušę stovėjo ant kojų. Kambaryje trenkė zoologijos sodu.

Dabar man išties galas, pamanė Hana. Mane suplėšys į gabalus *du* vilkai. Ji vis dar gniaužė paveikslo rėmelį, bet suprato, kad niekaip negalės atsiginti abiejų vienu metu. Jie sudraskys ją pešdamiesi, kam daugiau teks.

Širdis taip daužėsi, kad net kūnas drebėjo, ausyse spengė. Vilkė stebeilijo veikiau gintarinėmis nei geltonomis akimis, ir Hana užkerėta spoksojo į ją, laukdama, kol sujudės.

Toji akimirką atlaikė Hanos žvilgsnį, rodos, tyrė jos veidą – ypač kairę pusę. Skruostą. Paskui nusigrėžė nuo Hanos ir pažvelgė į juodąjį vilką.

Ir suurzgė.

Gina mane, apstulbusi pamanė Hana. Jai tai atrodė neįtikima – bet dabar jau būtų patikėjusi bet kuo. Iš įprasto gyvenimo ji įžengė į pasaką, joje gyvena beveik žmogiški vilkai. Visas pasaulis pasimaišė, dabar tegalėjai kliautis šia akimirka.

Jie kausis, paskelbė šalto vėjo balsas. Kai tik jie susikibs, dumk prie lango.

Tą akimirką kilo baisus triukšmas. Pilkoji vilkė šoko ant juodojo. Kambaryje skardėjo urzgesys ir dantų kaukšėjimas – vilkai vis mėgino įkąsti vienas kitam.

Hana nesusigaudė, kaip vyksta kova. Vilkai sukosi ratu, lakte, šokinėjo ir išsisukinėjo vienas nuo kito, bet ji teįžiūrėjo neaiškų chaosą. Vis dėlto tai atrodė baisiausia, ką jai kada nors buvo tekę matyti, baisiau už pačias nuožmiausias šunų rietynes, už ryklius, puolančius grobį. Abu priešininkai drebojo iš įsiūčio.

Staiga pasigirdo skausmingas inkštimas. Pilkajai vilkei iš šono pliūptelėjo kraujas.

Ji per smulki, pamanė Hana. Per lengva. Neturi jokių galiemybių.

Padėk jai, sušnabzdėjo krištolinis balsas.

Tai buvo beprotiškas pasiūlymas. Hana nė neįsivaizdavo savęs, neriančios į šio urzgiančio verpeto vidurį. Bet tarsi prieš savo valią ėmė judėti. Atsistojo už pilkosios vilkės pati netikėdama, kad tai daro. Nenutuokė, kaip padėti vilkui, kovojančiam su kitu vilku. Atsistojo ir iškėlė sidabrinus paveikslo rėmelius.

Juodasis vilkas pasitraukė iš kovos ir dėbtelėjo į ją.

Visi trys taip ir stovėjo šnopusdami, Hana iš baimės, vilkai iš nuovargio. Sustingę it gyvasis paveikslo nuniokoto kabineto vidury, įtemptai žiūrėdami vienas į kitą. Vienoje pusėje kiūtojo juodasis vilkas grėsmingai žėrinčiomis akimis ir užsispyrusiu žvilgsniu. Kitoje pusėje – pilkoji vilkė kruvinu kailiu, nupeštais gaurais. Už jos – Hana, drebančia ranka laikanti rėmelį.

Iki jos atsklido žemas urzgimas.

Staiga pasigirdo kurtinantis trenksmas, jis pervėrė kambarį lyg peilis.

Šūvis.

Juodasis vilkas suinkštė ir susvyravo.

Hanos juslės buvo taip ilgai sutelktos į įvykius kambaryje, kad ji apstulbo prisiminusi, jog ir už jo sienų kai kas egzistuoja. Miglotai suvokė, kad Polo riksmas jau kurį laiką buvo nutilęs, bet nesusimąstė, ką tai reiškia.

Dabar, kūnu srūvant adrenalinui, ji išgirdo jo balsą.

– Hana! Pasitrauk!

Balsas buvo įsitempęs, sklidinas baimės ir pykčio – ir ryžto. Jis sklido iš kitos kambario pusės, iš tamsos anapus lango.

Ten stovėjo Polas su šautuvu. Išblyškęs, drebančiomis rankomis. Jis taikėsi iškart į abu vilkus. Iššovęs būtų galėjęs kliudyti bet kurį jų.

– Traukis į kampą! – Šautuvas tirtėjo.

Hana išgirdo save tariant:

– Nešauk!

Ištarė kimiai, lyg būtų seniai nekalbėjusi, ir atsistojo tarp šautuvo ir vilkų.

– Nešauk, – pakartojo. – Nepataikyk į pilkąjį.

– Nepataikyti į pilkąjį? – Polo balsas atrodė panašus į isterišką kikenimą. – Aš net nežinau, ar pataikysiu į sieną! Pirmą kartą šausiu šautuvu. Taigi... taigi pasistenk pasitraukti iš kelio!

– Ne! – Hana žengė prie jo ištiesusi ranką. – Aš moku šaudyti. Duok jį man...

– Tik pasitrauk iš *kelio*...

Šautuvas iššovė.

Akimirką Hana nežiūrėjo, kur pataikė kulka, ir paklaikusi svarstė, ar tik ne *jai pačiai*. Tada pamatė juodąjį vilką svirduliuojant atbulą. Jam iš kaklo varvėjo kraujas.

Plienias jo nenužudys, sušnypštė vėjo balsas. Jūs tik dar labiau jį įsiutinsit...

Juodasis vilkas kraipydamas galvą degančiomis akimis pažvelgė į Haną su rėmeliais rankoje, paskui į apsiginklavusį Polą, galiausiai į vilkę, iššiepusią dantis. Ši urgztelėjo, ir Hana pamanė dar niekada nemačiusi tokio išdidaus žvėries.

– Dar kartą šausiu... – sužiopčiojo Polas. – Kol jis kampe.

Juodasis vilkas suglaudęs ausis pasigrėžė į kitą kambario langą. Plačiu šuoliu šoko tiesiai ten. Jam skriejant, pasigirdo dūžtančio stiklo garsas, dzingsėdamos pažiuro šukės.

Hana apdujusi spoksojo į užuolaidas, plevėsuojančias pirma lauke, paskui kambaryje, tada ūmiai atsigrėžė į pilkąją vilkę.

Gintarinės akys žvelgė tiesiai į ją. Žvilgsnis atrodė toks žmogiškas... ji žiūrėjo kaip į sau lygią. Beveik kaip į draugę.

Tada apsigrėžė ir nulėkė prie ką tik išdaužto lango. Du žingsniai, šuolis – ir vilkė pradingo.

Iš lauko atsklido ilgas pykčio ir paniekos stūgsmas. Jis slopo, tarsi vilkui tolstant.

Tada stojo tyla.

Hana užsimerkė. Nors kojos nelaikė, ji prisivertė priėti prie lango. Ant grindų gurgždant šukėms, pažvelgė į naktį.

Mėnulis buvo šviesus, viena diena po pilnaties. Hana tarėsi matanti tamsų pavidalą, liuoksintį į atviras prerijas, bet tai galėjo būti ir vaizduotės padarinys.

Ji atsiduso ir susmuko prie lango. Sidabriniai rėmeliai nukrito ant grindų.

– Ar tu sveika? Nesužeista?

Polas įlipo pro kitą langą. Eidamas per kambarį užkliuvo už šiukšlių dėžės, tada prišoko prie jos ir sugriebė už pečių, mėginamas apžiūrėti.

– Rodos, sveika. – Jautėsi apmirusi, apkvaitusi, tarsi išskydusi.

Polas sumirksėjo.

– Hm... tau patinka pilki vilkai, ar ką?

Hana papurtė galvą. Kaipgi jam paaiškinti?

Jie stebeilijosi vienas į kitą, tada abu kartu sunkiai alsuodami susmuko ant žemės tarp šukių.

Polas atrodė išbalęs, rusvi plaukai susitaršę, akys didelės, apstulbusios. Jis drebančia ranka persibraukė kaktą, tada padėjo šautuvą ir paplekšnojo per jį. Pasukęs galvą dirstelėjo į duženas, į apverstą lentyną, išmėtytas knygas ir niekniekius, į du išdaužtus langus, šukes, kulkos skylę, kraujo dėmes ir vilko šerių gumulus, besivoliojančius ant pušinių grindlenčių.

Hana silpnu balsu paklausė:

– Tai kas buvo už durų?

Polas porą kartų sumirksėjo.

– Nieko. Už durų nieko nebuvo. – Ir tarsi sapnuodamas pridūrė: – Kažin, ar vilkai moka skambinti į duris?

– *Ką?*

Polas atsigręžęs pažvelgė jai į akis.

– Ar tau kartais nedingtelėjo, – išrėžė, – kad, ko gero, tai visai ne paranoja? Gal iš tikrųjų tave persekioja kažkas keista ir šiurpu?

– Labai juokinga, – sušnabždėjo Hana.

– Turiu omeny... – Polas vos ne juokdamasis mostelėjo ranka į kambarį. Atrodė kaip girtas. – Turiu omeny, tu *sakei*, kad kažkas atsitiks – ir atsitiko. – Jis liovėsi juokėsis ir klausiamai pažvelgė į ją. – Tu tikrai žinojai, tiesa?

Hana spitrijosi į žmogų, turėjusį jai padėti atgauti sveiką protą.

– Gal *jūs* išprotėjot?

Polas vėl sumirksėjo. Atrodė sukrėstas ir susigėdęs. Nusigręžęs papurtė galvą.

– Dievaž, nenumanau. Atleisk – elgiuosi ne itin profesionaliai, ką? Bet... – Jis pažvelgė pro langą. – Na, akimirka man atrodė, kad tavo smegenyse gali glūdėti kažkokia paslaptis. Kas nors... neįprasta.

Hana tylėjo. Stengėsi užmiršti iškart daug dalykų: naująją savo dalį, pašnibždom siūlančią kovos strategijas, vilkus žmogaus akimis, sidabrinčius rėmelius. Nežinojo, kaip visa tai susiję, ir nenorėjo žinoti. Stengėsi išmesti iš galvos ir sugrįžti į saugų kasdienį Sakajevo gimnazijos gyvenimą.

Polas, tebežiūrėdamas pro langą, atsikrenkštė.

– Be abejo, tai neįmanoma. Turi būti koks nors protingas paaiškinimas. Bet... na, jei tai tiesa, manau, tą paslaptį reikėtų atskleisti. Kol ko nors neatsitiko.